

Wegens het niet aangeven van gevonden voorwerpen het meest. Toch is de Parijsche huurkoetsier doorgaans eerlijk. Behalve dat hij u, in den avond, nog al eens valsch geld in de hand tracht te stoppen, waarvoor ge u wachten kunt door met afgepast geld te betalen, zult gij u niet over diefachtigheid te beklagen hebben. Maar op de zooveel duizend koetsiers zijn licht enkele heusche „*Collignons*”.

Dan volgen, in deze treurige en angstwekkende statistiek, de aanslagen op de eerbaarheid van vrouwelijke reizigers. Twee mijner kennissen, die, *nota bene*, haar eigen rijtuig niet lieten komen, omdat de straten zoo glad waren, zijn bijna het slachtoffer geworden van hare teederheid voor de (eigen!) paarden. De koetsier der eene hield, midden op het destijds onbebouwde Marsveld stil, en dwong zijne cliënte om een kaartspelletje met hem te doen. Gelukkig werd de zweepvoerende don Juan gestoord door de komst van twee dienders, die meenden dat de *fiacre* verlaten was.

Eene andere dame werd, nog kort geleden, in galop weggevoerd in eene geheel andere dan de opgegeven richting. Zij dacht eerst aan eene vergissing, riep, dreigde, maar tevergeefs. Toen schoof de landgenoot van Jeanne d'Arc handig het voorglas van de berline open, greep den koetsier bij zijnen halsdoek — ik zei u reeds dat die bij den koetsier behoort — en trok zoo dapper dat de man de teugels moest loslaten. Het paard rende op een *trottoir*, 't rijtuig stootte tegen een lantaarnpaal en twee dienders kwamen toeschieten op het gerucht.

Aanrandingen door koetsiers om geld komen, geloof ik, niet voor.

't Zou onbillijk zijn te eindigen met deze verontrustende verhalen. Wij moeten bovendien naar onze *file* terug om de koetsiers hun middagdutje te zien doen. In elk rijtuig ziet men er een Z-vormig op de kussens, gewrongen tusschen de gecapitonneerde wanden, met den hoed schuin op het aangezicht. Zoo vaak er een rijtuig uit de *file* gaat, stapt het paard vooruit en schrikt zijn meester wakker. Men hoort dan de geheele rij langs brommen en vloeken. Niet zelden is de rust van een der heeren voor goed gestoord. Dan trapt hij zijn paard tegen kop en pooten, om wat beweging te nemen eenvoudig, bestijgt zijn bok en stopt een pijpje.

Komt er een cliënt, dan begint hij doorgaans met door te rooken.

De minder beschaafde Franschman rookt nooit zonder te spuwen.

Gij begrijpt het onaangename daarvan voor passagiers in een victoria. Eene dame in zomertoilet maakte aanmerking op deze wettelijk verboden vrijheid. „*Collignon*” wees op haar hoed met bloemen: „*Les fleurs, ça aime à être arrosées.*” De anecdote is van den teekenaar Mars.

Een ander bezwaar aan 't rijden in een victoria verbonden staat in verband met onze straatbesproeiing. Sommige „*cantonniers*” zijn wat droomerig van natuur en richten wel eens, per abuis, den straal op de wandelaars en vooral op de rijtuigen, die vlak langs hen heenrijden. In zoo'n geval geeft de *cantonnier* den koetsier en de koetsier den *cantonnier* de schuld. Hun gekijf heeft, tot nu toe, geen enkel bedorven zomertoiletje weer schoon gemaakt.